

OMEN: ĎÁBLOVO ZNAMENÍ

David Seltzer

THE OMEN

Copyright © 1976 by David Seltzer

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zdeněk Volný c/o Dilia

Cover © Adéla Korbelářová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6863-9 (pdf)

OMEN: ĎÁBLOVO ZNAMENÍ

David Seltzer

přeložil Zdeněk Volný

FØBØS

Kdo má rozum, ať sečte číslice té šelmy. To číslo
označuje člověka, a je to číslo šest set šedesát šest.

Zjevení Janovo 13,18

Stalo se to v průběhu jediné tisíciny vteřiny. Změna v galaxii, která měla trvat celé věky, se udála rychleji, než stačil člověk mrknout.

Mladého astronoma na observatoři v Cape Hattie ochromilo překvapení, takže natáhl ruku o zlomek chvíle později a už nestačil spustit kameru, která mohla událost zaznamenat: ze tří souhvězdí se náhle odštěpil kus jakési hmoty a utvořil temnou, a přesto zářící hvězdu. Úlomky patřily k souhvězdí Kozoroha, Raka a Lva a spojily se s nevyhnutelností, jako by je navzájem přitahovaly magnetické síly. Slily se dohromady v pulsuující, žhavý galaktický zárodek. Rozhoříval se stále jasněji a všechna souhvězdí kolem se zachvěla – anebo to způsobily roztřesené ruce, jimiž astronom svíral přístroj, zatímco se snažil potlačit výkřik úžasu, který se mu dral z hrdla.

Dostal strach, že událost pozoroval jen on sám, ale v tom se krutě mýlil. Neboť přímo z útrob Země se rozlehl vzdálený zvuk. Byla to ozvěna hlasů, lidských, a přece ne, sílící do zbožné naléhavosti, jak moc hvězdy narůstala. Hlasy se nesly z jeskyň, ze sklepení i z otevřené krajiny – hlasy ozývající se silou dvaceti tisíc porodních asistentek jásajících nad zrozením. Ženy se držely za ruce a skláněly hlavy, jejich zpěv mohutněl, až se chvění dalo cítit a zaslechnout kdekoli na Zemi. Ozvalo se hromové OHM, vyrazilo a zadunělo směrem k obloze, stejně jako dovnitř do předbiblického jádra Země.

Nastal šestý měsíc, šestý den, šestá hodina. Tento okamžik přesně předpověděl Starý zákon – a všechny dramatické změny, jež nastanou. Války a krvavé nepokoje předchozích staletí, to byly pouhopouhé zkoušky. Testování klimatu, aby se dal určit vhodný okamžik, kdy lidstvo dozraje k tomu, aby přijalo vůdce. Za časů Cae-sara člověka obveselovalo, když byli křesťané předhazováni lvům, a za Hitlera, když ze Židů zbývaly jen spečené škvarky. V těchto dnech se demokracie vytrácela, drogy decimující lidského ducha se staly běžnou součástí života a zbývalo jen několik málo zemí, kde ještě přetrvávala skutečná náboženská svoboda, zatímco všude jinde se proklamovalo, že Bůh je mrtev. Od Laosu po Libanon povstával bratr proti bratru, otec proti synovi. Chtíč bujel pořád intenzivněji, všude a každodenně: od laviček v parku až po školní autobusy.

Ti, co prostudovali Písmo svaté, viděli, jak všechno souhlasí s biblickými symboly ohlašujícími událost, která nyní nadešla. V podobě Evropského hospodářského společenství znovuožívala Svatá říše římská, vytvořením

státu Izrael se Židé navrátili do zaslíbené země. Toto všechno, znásobeno celosvětovým hladomorem a rozvratem mezinárodních ekonomických struktur, znamenalo více než pouhou náhodu. Zcela očividně šlo o souhru okolností. Kniha Zjevení to také všechno předvídala.

Jak se vysoko na nebi černá hvězda rozjasňovala, nábožný zpěv sílil a bazaltové jádro planety se rozechvívalo jeho silou. Ozvěna se donesla i ke starci Bugenhagenovi doprostřed znesvěcených ruin starověkého města Megido, který zaplakal, poněvadž jeho svitky a desky náhle ztratily svou moc. A nahoře nad ním, na pouštní izraelské planině, noční směna studentů archeologie ustala. Ti, co prosívali vytěženou zeminu, překvapeně zmlkli, protože země pod nohama se jim rozechvěla.

Jeremy Thorn, usazený v první třídě na palubě Boeingu 747 na lince z Washingtonu do Říma, chvění pocítil rovněž a jako rutinovaný cestovatel si automaticky zapnul bezpečnostní pás, v myšlenkách zcela zaujat tím, co jej očekává na zemi. Avšak dokonce i kdyby znal důvod náhlé turbulence, bylo by už příliš pozdě. Neboť v totéž okamžiku v suterénu římské všeobecné nemocnice hlavu jeho dítěte rozdrtil kámen.

1

Ve dne v noci, ve všední den či ve svátek, v kterémkoli okamžiku sedí v letadlech na obloze více než sto tisíc lidí. Thorn se bavil čtením magazínu letecké společnosti, který našel před sebou a který obsahoval tyto svérázné statistiky. Rozdělil si tedy všechny lidi na světě podle toho, jestli se momentálně nacházeli na zemi, či ve vzduchu. Obvykle dával přednost inteligentnější zábavě, avšak při tomto letu se chystal všeho, co mu odvádělo myšlenky od nejistoty, jíž mířil vstříc. Statistika nepřímo vyjadřovala i fakt, že kdyby byli náhle sežehnuti všichni lidé na zemi, zůstalo by tady nahoře přes sto tisíc přeživších srkajících martini a zaujatých promítanými filmy, kteří by si zprvu vůbec neuvědomovali, o co všechno přišli.

Když se letadlo s rachotem probíjelo zamračenou oblohou nad Římem, rozvažoval a počítal, kolik z jeho dnešních spolucestujících je mužů, kolik žen a jestli,

kdyby našli dole po přistání bezpečné útočiště, by se všichni ochotně pustili do budování nové společnosti. Většinu pasažérů tvořili zjevně muži ze středních až horních vrstev, což znamenalo, že budou umět to, co by v zásadě nepřinášelo žádný užitek – kdyby se vrátili na zemi, kde mezitím vymřeli všichni manuálně pracující jedinci. Zůstali by manažeři, kteří by neměli koho řídit, účetní, kteří by neměli co počítat. Možná nebyl zase tak špatný nápad, aby se neustále udržovalo ve vzduchu několik letadel plných opravářů a stavebních dělníků, takže by zůstalo k dispozici dostatečné množství svalů, pokud by se mělo začínat znovu. Nebyl to Mao Ce-tung, kdo s ním přišel? Jeho země má bezpochyby nejvhodnější údržbáře, kteří by přežili snad jakoukoli pozemskou katastrofu.

Thornovi zaskřípala pod nohama hydraulika letadla. Zhasil cigaretu s pohledem na nezřetelně viditelná světla dole. Po nekonečném cestování v posledních měsících pro něj znamenala důvěrně známý výjev, avšak dnes v něm probouzel úzkost. Telegram, který ho zastihl ve Washingtonu, byl starý právě dvanáct hodin, a ať už se mezitím přihodilo cokoli, dorazí s křížkem po funuse. Nalezne Katherine buďto spokojenou, jak leží v nemocniční posteli s novorozencem, anebo ve stavu nepřičetného zoufalství, jestli znovu potratila. Na rozdíl od předchozích dvou těhotenství, která skončila po několika měsících, se toto vyvíjelo dobře a šlo už ke konci. Ale kdyby to tentokrát zase nedopadlo, věděl, že Katherine je ztracená.

Žili společně takřka od dětství, on s Katherine, a dokonce už tehdy, když měla sedmnáct, byla její psychická

labilita do očí. Pohledem jako by neustále žadonila o ochranu a jemu role protektora vcelku vyhovovala. Právě takto vzniklo jádro jejich vztahu, avšak v posledních letech, když se pole Thornovy odpovědnosti začalo rozšiřovat daleko za ni, zůstávala beznadějně pozadu, opuštěná a osamocená, neschopná zvládat povinnosti ženy politika.

První signály nesnází se objevily téměř nepozorovaně a vzbudily v něm zlost namísto účasti. Třeba když po návratu domů zjistil, že si nůžkami příšerně okudlala vlasy. Dokud zase nedorostly, zakryla je paruka, ale o rok později ji našel v koupelně, jak si žiletkou rozřezává konečky prstů, sama zděšená hrůzou nad tím, co to provádí. Potom už museli vyhledat pomoc, psychiatra, který jen seděl a povzbudivě mlčel. Dala mu měsíc a pak se rozhodla, že to, co potřebuje, je dítě.

Otěhotněla okamžitě a první tři měsíce těhotenství se ukázaly nejkrásnějším obdobím dosud společně stráveného života. Katherine vypadala a cítila se báječně, dokonce po boku svého manžela odcestovala na Dálný východ. Těhotenství skončilo na záchodku v letadle a oplakanou naději spláchla modrá voda.

Trvalo dva roky, než se jí podařilo otěhotnět podruhé. Téměř to rozvrátilo jejich sexuální život, který býval kdysi pilířem vztahu. Gynekologický specialista na oplodnění přesně určil správný okamžik v ženě hormonálním cyklu, jenže ten nastával v nevhodnou denní dobu. Thorn si připadal zneužitý a jako blázen, když měsíc co měsíc odcházel v danou hodinu z kanceláře, aby vykonal svou funkci, ryze mechanický úkol. Dokonce mu navrhovali, aby masturboval, že jí semeno vstříknou uměle, jenže

přes něco takového by se už přenést nedokázal. Jestli je pro ni dítě tak strašně důležité, ať tedy nějaké adoptuje. Ale o tom nechtěla ani slyšet zase Katherine. To dítě musí být jejich vlastní.

Nakonec jedna osamělá buňka přece jen našla druhou a pět a půl měsíce jim opět kvetla naděje. Tentokrát ji bolesti přepadly v obchodním domě, avšak Katherine tvrdšíjně pokračovala v nákupu a snažila se je potlačovat tak dlouho, až už se nedaly vydržet. Doktoři se vyjádřili, že potrat znamenal vlastně požehnání, neboť plod byl vadný, to ale jenom prohloubilo Katherinino zoufalství. Propadla se do takových depresí, že trvalo šest měsíců, než ji z toho dostali. Nyní to tedy bylo už potřetí a Thorn věděl, že také naposledy. Jestli všechno skončí špatně, tentokrát si Katherine zdravý rozum už nezachová.

Letadlo dosedlo na beton a uvnitř se přehnala vlnka slabého potlesku, otevřené doznání, že cestující potěšilo nebo snad příjemně překvapilo, že dokázali přistát bez úhony. Proč vlastně létáme? zauvažoval Thorn. Cožpak je život opravdu takhle postradatelný? Zůstal sedět na místě, dokud si všichni neposbírali svůj přenosný majetek a nevrhli se ke dveřím. Použije východ pro diplomaty, bez povinnosti celní kontroly, a nastoupí do připraveného auta. Toto byla příjemnější část jeho návratu do Říma, neboť vystupoval v roli jakési celebrity. Jako prezidentův ekonomický poradce se stal předsedou Světové ekonomické konference, která se přestěhovala z Curychu do Říma. Původně čtyřtýdenní program se protáhl téměř na šest měsíců. Za tu dobu padl do oka bulvárním novinářům, kteří začali šířit šeptandu, že výhledově Thorn

představuje slibného kandidáta na obsazení prezident-ského křesla.

Popravdě prožíval ve svých dvaadvaceti nejkrásnější roky života a pomalu si vytyčoval cestu, která mu připadala nevyhnutelnou. Jmenování předsedou Světové ekonomické konference k němu obrátilo zájem veřejnosti a zároveň mu mělo posloužit jako odrazový můstek k úřadu ambasadora, ke vstupu do vlády a pak pravděpodobně i do voleného úřadu. Muž, jenž nyní zastával místo prezidenta Spojených států, býval jeho spolubydlícím na koleji, což nikdy není na škodu, avšak ve skutečnosti Thorn dosáhl všeho jen vlastním přičiněním.

Rodinné továrny, které se v průběhu války nebyvale rozrostly, mu zajistily nejlepší dosažitelné vzdělání, jaké si mohl za peníze pořídit, a možnost vést snadný život. Nicméně po otcově smrti je uzavřel a postavil se na odpor svým rádcům přísahou, že už nikdy nepodpoří produkci nástrojů zabíjení. Každá válka je bratrovražda, citoval Thorn slova Adlaie Stevensona. A pro věc míru se Thornův majetek mnohonásobil. Thorn skoupil pozemky, začal na nich stavět a vášnivě se pustil do vylepšování slumů a poskytování drobných obchodních půjček schopným a potřebným. Právě toto jej činilo jedinečným: dar hromadit peníze a současně pociťovat odpovědnost za ty, kteří je neměli. Jeho osobní majetek se blížil ke stu miliónům dolarů, což se však nedalo ověřit, a popravdě to ani sám Thorn nevěděl. Hrabat se v účtech, to by znamenalo přešlapovat na místě, a Jeremy Thorn se nacházel v neustálém pohybu.

Když před setmělou nemocnicí Ospedale Generale zastavilo taxi, otec Spilletto hleděl upřeně z okna své pracovny ve druhém poschodí a okamžitě poznal, že muž, jenž vyskakuje z vozu, je Jeremy Thorn. Energickou bradu a prošedivělé skráně si dobře pamatoval z novinových fotografií a stejně tak mu byl povědomý i jeho oděv a způsob chůze. Uspokojovalo ho, že Thorn vypadá každým coulem přesně tak, jak by vypadat měl. Jednoduše správná volba. Kněz si přitáhl roucho k tělu a vstal. Svou obrovskou postavou zcela zastínil malý dřevěný stůl, který měl před sebou. Aniž se mu ve tváři objevil jakýkoli výraz, tiše se vydal ke dveřím. Zespodu se už ozývaly Thornovy kroky, doléhalo sem, jak vstoupil dovnitř a jak rázně kráčí po holé dlážděné podlaze.

„Pan Thorn?“

Thorn se obrátil, oči pátravě upřené vzhůru do tmy.

„Ano?“

„Jsem otec Spilletto. Poslal jsem vám...“

„Ano. Dostal jsem váš telegram. Přiletěl jsem, jak jen to šlo.“

Kněz přešel do pruhu světla a začal sestupovat po schodišti dolů. Z jeho pohybů, z mlčení, které ho obklopovalo, vyzařovalo cosi, předzvěst, že rozhodně není všechno v pořádku.

„Dítě... se už narodilo?“ zeptal se Thorn.

„Ano.“

„A moje žena?“

„Odpočívá.“

Kněz sestoupil na úpatí schodiště a zadíval se Thornovi do očí. Snažil se ho připravit, zmírnit ránu.

„Nedopadlo to dobře,“ uhodl Thorn.

„Dítě je mrtvé.“

Rozhostilo se zničující ticho, takřka zaplavilo opuštěné dlážděné chodby. Thorn zůstal stát zcela ochromen, jako kdyby schytl úder pěstí.

„Dýchalo, ale jenom pár vteřin,“ zašeptal kněz, „pak zemřelo.“

Kněz bez hnutí sledoval, jak muž před ním prkeně přešel k lavici a okamžik jen tak seděl. Pak sklonil hlavu a rozplakal se. Pusté chodby zvuk pláče zesílily ozvěnou. Kněz vyčkal, až nastane vhodná chvíle, aby promluvil.

„Vaší ženě nic nehrozí,“ řekl, „ale už nebude moct mít žádné děti.“

„To ji zničí,“ zašeptal Thorn.

„Můžete si nějaké adoptovat.“

„Chtěla jen naše vlastní.“

V nastalém tichu kněz vykročil kupředu. Přes své hrubé rysy se tvářil konejšivě a oči měl plné soucitu. Skrývané napětí prozrazovala jen krůpěj potu.

„Velice ji milujete,“ odušil.

Thorn přikývl, neschopen slova.

„Pak musíte přijmout Boží plán.“

Ze stínů v setmělé chodbě se vynořila stará jeptiška, v očích naléhavou žádost, aby jí otec Spilletto věnoval chvilku pozornosti. Přistoupili k sobě, chvíli si něco italsky šeptali a jeptiška zase odešla. Kněz se obrátil zpátky k Thornovi. V očích se mu objevilo cosi, co Thorna přimělo zpozornět.

„Cesty Páně jsou vsutku nevyzpytatelné, pane Thorne.“ Vztáhl ruku, aby Thorn vstal a následoval ho.

Porodnické oddělení se nacházelo o tři patra výš. Po-
užili zadní schodiště, málo užívanou cestu osvětlenou
pouze holými žárovkami. Pocit nesmírné ztráty bušil
v Thornově nitru jako ohromné kladivo. Když dospěli
ke skleněné přepážce, kněz se zastavil a vyčkával, až se
Thorn váhavě přiblíží a pohlédne dolů na opačnou stra-
nu. Leželo tam dítě. Novorozeně. Děťátko s andělskými
tvářičkami. Mělo husté černé vlasy a hluboko vsazené
modré oči, jimiž vzhlíželo vzhůru a instinktivně zavadi-
lo o Thornovu tvář.

„Je to nalezenec,“ vysvětlil kněz. „Jeho matka zemřela
ve stejnou hodinu jako vaše dítě.“

Thorn se zmateně otočil.

„Vaše žena potřebuje dítě,“ pokračoval kněz. „A to dítě
zase matku.“

Thorn váhavě potřásl hlavou. „My jsme chtěli vlastní,“
trval na svém.

„Jestli smím podotknout... to dítě se vašemu nesmír-
ně podobá.“

Thorn si ho prohlédl znovu a uvědomil si, že kněz má
pravdu. Dítě mělo Katherininy oči i vlasy a v obličeji zase
připomínalo jeho. Bradičku pevnou, dokonce s tímtež
neobvyklým dolíčkem uprostřed, jako měl sám Thorn.

„Signora se to nemusí dozvědět,“ naléhal kněz.

Z Thornova mlčení poznal, že dítě už jej chytilo za
srdce. Thornovi se začaly nezvladatelně třást ruce a kněz
ho za ně uchopil, aby do něj vlil důvěru.

„Je... to dítě zdravé?“ zeptal se Thorn rozechvěle.

„Po všech stránkách perfektní.“

„A... má nějaké příbuzné?“

„Nikoho.“

Ticho v prázdných chodbách všude kolem přímo dunělo. Byl to tak pronikavý pocit, že Thorna zabolelo v uších.

„Veškerou pravomoc mám ve svých rukou,“ řekl kněz. „Nedochová se žádný záznam. Nikdo se to nikdy nemůže dozvědět.“

Thorn se odvrátil. Nerozhodnost ho přiváděla k zoufalství.

„Mohl bych... vidět své dítě?“ zeptal se.

„K čemu by to bylo?“ zapřísahal ho kněz. „Svou lásku věnujte těm naživu.“

Tu děťátko za skleněnou přepážkou zvedlo obě ručičky k Thornovi, jako by zatoužilo po jeho náručí.

„Zachráníte tím svou ženu, signore. Bůh nám odpustí takový klam. A také ve jménu tohoto dítěte, které jinak nepozná domov...“

Jeho hlas se rozplynul v tichu, víc dodávat nemusel.

„Této noci, pane Thorne, vás Bůh obdařil synem.“

Černá hvězda na nočním nebi mezitím dospěla ke svému vrcholu, náhle se rozprskla a proměnila v divý zášleh blesku. Katherine Thornová si na nemocničním lůžku pomyslela, že procitla sama od sebe, protože injekci, kterou dostala chvíli předtím, vůbec nepocítila. Měla za sebou deset hodin dřiny a bolesti a vnímala ještě poslední stahy, avšak propadla se do bezvědomí dříve, než své dítě spatřila. Nyní ji současně s návratem vědomí sevřel strach, a když zaslechla kroky na chodbě, snažila se zachovat klid. Dveře se otevřely a Katherine spatřila manžela. V náručí nesl dítě.

„Naše dítě,“ pronesl Thorn rozjitřeným hlasem. „Konečně máme syna.“

Natáhla paže a vzala si ho, z očí jí vytryskly slzy radosti. A jak na ně Thorn dojatě shlížel, děkoval Bohu, že mu ukázal správnou cestu.

2

Oba sice pocházeli z katolických rodin, ani jeden z nich však doopravdy nevěřil. Katherine se občas modlila, na Vánoce a Velikonoce zašla i do kostela, ale dělala to spíše z pověrčivosti a sentimentality než ze skutečné víry v katolickou věrouku. Thorn byl vlastně takřka odpadlík a vůbec nebral jako podstatné – na rozdíl od Katherine –, že svého synka Damiena nenechali pokřtít. Ne že by se křtu cíleně vyhýbali. Hned po propuštění z porodnice poslušně zanesli dítě do kostela, jenže jakmile vstoupili dovnitř, Damien se rozkřičel, zdánlivě zachvácen hrůzou, a nebyl k utišení, takže museli obřad přerušit. Kněz za nimi vyběhl na ulici s hrstí vody a varováním, že když dítě zůstane nepokřtěné, nikdy nevstoupí do království nebeského. Thorn se ale odmítl vrátit a v obřadu pokračovat, neboť mu připadalo očividné, jak moc to dítě traumatizuje. Aby Katherine uklidnil, provedli

improvizovaný křest doma. Rozptýlit manželčiny obavy se mu však nepodařilo. Katherine se nevzdávala záměru, že se s Damienem jednoho dne do kostela vrátí a postará se, aby všechno proběhlo jaksepatří.

Tento den ale nikdy nenadešel, protože život je uvrhl do víru událostí a na křest se pozapomnělo. Světová ekonomická konference skončila a rodina se vrátila zpět do Washingtonu. Thorn znovu plnil funkci prezidentského poradce a sám začal dělat do politiky. Jejich nepříliš udržované venkovské sídlo v McLeanu ve Virginii se stalo místem důležitých setkání, o nichž referovali sloupkaři od New Yorku po Kalifornii, a Thornovi se tak mezi čtenáři všech velkých deníků a časopisů po celých Spojených státech těšili značné proslulosti. Na fotkách vypadali skvěle, měli peníze a mířili vzhůru. A co se zdálo ještě důležitější, často se vyskytovali ve společnosti pana prezidenta. Nikdo nepochyboval, že se Thorn připravuje na vlastní kandidaturu, takže politické spekulanty nijak nevyvedlo z míry, když ho jmenovali velvyslancem u svatojakubského dvora, na klíčové místo, kde mohl plně uplatnit kouzlo své osobnosti.

Po příletu do Londýna si vybrali bydlení v panském sídle Pereford ze sedmnáctého století. Život se jim proměnil v hotový sen, zejména Katherine uchvátil tak, až z toho mrazilo. Mohla se zdržovat v ústraní a nepřibírat si žádné povinnosti než péči o své zbožňované dítě, anebo naopak ze soukromí vystoupit, pokud se jí zachtělo, a proměnit se v hostitelku či pořadatelku plesu pro diplomaty. Nyní když měla své dítě, jako by jí celý svět ležel u nohou, včetně manžela, který nepřestával vycházet z údivu. Rozkvetla jako jarní orchidej, křehoučká,

a přece plně rozvitá, svou svěžestí a krásou si dokázala podmanit každého.

Perefordské sídlo bylo elegantní a z každé jeho komnaty dýchaly anglické dějiny. Dole se rozkládal sklep, ve kterém se kdysi skrýval vypovězený vévoda, dokud ho nenalezli a nepopravili. Budovu obklopoval les, v němž král Jindřich V. ulovil divokého kance. Uvnitř se nacházely tajné dveře a chodby, jimiž fičel průvan. Po kteroukoli denní či noční hodinu zde panovalo veselí, dům byl neustále plný lidí a smíchu.

Domácí práce, údržbu a denní provoz zajišťovalo služebnictvo a manželský pár, který žil v sídle nastálo. Jmenovali se Hortonovi, Angličané až na půdu a nesmírně důstojní, pracovali jako kuchařka a šofér. Katherine také najala buclatou dívku jménem Chessa, aby bavila Damiena v době, kdy se věnovala nemateřským povinnostem. Sama Chessa byla vlastně ještě dítě, nicméně každý v ní nacházel zalíbení a brzy se stala neodmyslitelnou součástí rodiny. Uměla být úžasně nápaditá a hravá a zbožňovala Damiena jako vlastního bratra. Často spolu trávili celé hodiny. Damien se za ní batolil po trávníku anebo se spolu mlčky procházeli na břehu rybníka, kde chytali pulce a vážky a nosili si je domů ve sklenicích od marmelády.

Damien vyrůstal v tak krásné dítě, že by mohl posloužit jako model kterémukoli umělci. V průběhu prvních tří let do písmene splnil kněžův slib, že je po všech stránkách dokonalým dítětem, zdraví a sílu měl přímo fenomenální. Vypadal tak klidný, vyrovnaný a spokojený, jak se to u malého dítěte vídá málokdy. Návštěvníky Perefordu tu a tam znervózňoval upřený pohled,

jímž si je měřil. Kdyby se inteligence projevovala soustředěností a zaujetím, pak byl Damien hotový génius. Často sedával po celé hodiny na nízké lavici z tepaného železa, která stála pod jabloní, a očima bystře sledoval auta hostů, jak jezdí tam a zase zpátky. Hltal každíčký detail, který se nachomýtl. Řidič Horton ho občas brávil s sebou do města, protože měl rád jeho tichou společnost a bavilo ho, jak dítě okouzluje všechno, s čím se venku setká.

„Úplně jako malý Martánek,“ poznamenal jednou Horton ke své ženě. „Jako by ho sem poslali, aby zkoumal lidstvo.“

„Matka ho střeží jako oko v hlavě,“ odvětila. „Moc by sis neposloužil, kdyby tě zaslechla.“

„Přece ho nijak nehaním. Říkám jenom tolik, že je trochu zvláštní.“

Potom měl Damien už pouze jednu vlastnost, která lidem v nejbližším okolí působila starosti: jen velice zřídka používal svůj hlas. Potěšení vyjadřoval širokým úsměvem, až mu na tvářích naskakovaly dolíčky. Když byl smutný, tekly mu z očí podivně tiché slzičky. Katherine se s tím svěřila svému lékaři, ale ten ji uchlácholil. Vyprávěl jí historku o dítěti, které do věku osmi let nepromluvílo jediné slůvko a náhle prohlásilo, že bramborovou kaši jíst nebude. Když se ho užaslá matka zeptala, proč nemluvílo už dříve, když to umí, dítě odvětilo, že až dosud mu nikdy nedala jíst bramborovou kaši.

Katherine příběh rozesmál a přestala si kvůli Damienovi dělat vrásky. Bylo mu přece teprve tři a půl a Albert Einstein začal mluvit až ve čtyřech. Nadto Damien skutečně byl – vyjma toho, že zůstával zticha a ostražitě

všechny pozoroval – po všech stránkách dokonalé dítě.
Potomek zcela odpovídající dokonalému manželství Jeremyho a Katherine Thornových.

3

Muž jménem Haber Jennings se narodil ve znamení Vodnáře, učebnicový příklad Uranu, který se blíží ke konjunkci s dorůstajícím Měsícem. Byl neupravený, nemytý a dokázal takto vydržet tak dlouho, až z toho měl zdravotní potíže. Jennings pracoval jako bulvár- ní novinář, jeden z těch ztroskotanců žurnalistického světa, kteří v něm našli své místo jen díky tomu, že byli ochotní udělat to, na co jiní neměli žaludek. O Jen- ningsovi se vědělo, že na svou oběť číhá jako hladová kočka celé dny, aby nakonec pořídil jediný snímek. Po- dařilo se mu například vyfotografovat Marcella Mast- roianniho na toaletě (teleobjektivem z vrcholku euka- lyptu), královnu matku, jak jí vyřezávají kuří oko, nebo Jackie Onassisovou, zatímco zvracela z jachty. Živil se prodejem tohoto druhu zboží. Věděl, kam a kdy se má postavit, a proto se jeho snímky lišily ode všech na

trhu. Bydlel v Chelsea, v bytě o jedné místnosti, a nevlastnil jediný shodný pár ponožek. Avšak své náměty pronásledoval se zarputilostí, s níž Salk připravil vakcínu k léčbě obrny.

Poslední dobou ho zajímal nový americký velvyslanec v Londýně, vděčný objekt díky svému báječnému vzhledu. Provozuje ten překrásný pár také někdy sex? A jestli ano, jakým způsobem? Umanul si, že odkryje to, čemu říkal *lidská tvář*, ačkoli ve skutečnosti pouze toužil dokázat, že kdokoli na světě je zrovna tak nechutný jako on sám. Kupuje si pan velvyslanec pornografické magazíny a masturbuje u nich? Měl někdy nějakou slečnu bokem? Tyto a podobné otázky ho pronásledovaly, a třebaže věděl, že na ně odpověď nejspíš nenalezne, nikdy se nevzdával předem. Neztrácel proto naději, měl oči na stopkách a čekal.

Dnes se vydá na Thornovo sídlo. Pravděpodobně v Perfordu nepořídí žádné fotky, neboť se tam sjede příliš mnoho lidí, ale provede průzkum: najde si ta správná okna, vchody a východy, pokusí se uhodnout, kdo ze služebnictva by se dal za pár liber rozmluvit.

Vstal časně, zkontroloval fotoaparáty a optiku otřel kleenexem. Pak si vymačkal nežit a stejným kapesníčkem setřel hnis. Bylo mu sice už osmatřicet, ale na pokožce se mu stále dělaly boláky. Ani toto nelze opomenout s ohledy na motivaci, která ho přiměla, aby procházel životem s kamerou před obličejem. Postavu měl štíhlou, avšak svalstvo ochablé, takže tvar jí dávaly pouze zválené šaty, které vytahoval z hromady u nohou postele.

Před odchodem nařídil časovač v temné komoře a pak přehrabal horu papírů, aby našel pozvánku s ozdobnou

rytinou. Jel na oslavu narozenin. Čtvrtých narozenin toho dítěte. Ze všech chudinských čtvrtí v Londýně už tam mířily autobusy plné mrzáčků a sirotků.

Jízda anglickou venkovskou krajinou přinášela Jenningsovi uklidnění. Zapálil si opiovou cigaretu, aby si vyčistil hlavu. Po chvíli se mu začalo zdát, že auto stojí a ubíhá pouze silnice pod koly. Realitu vnímal jen velice odtaziťe a propátrával odlehlé kouty vlastní mysli. Jeho fantastické představy připomínaly zátiší, snímky, které fotografoval. Hrdinou byl pokaždé on sám, zmrazený spouští v heroické pozici. Překonával ledové návrší na saních tažených psy, dováděl na Sophii Lorenové.

Už více než kilometr před Thornovým sídlem policisté řídili dopravu a kontrolovali pozvánky. Jennings, zatímco mu prohlíželi doklady skrz naskrz a přesvědčovali se, že jeho pozvánka není podvržená, jen tupě hleděl vpřed. Byl zvyklý na takové zacházení a věděl, že tomu všemu by se vyhnul, kdyby vypadal jen trochu upraveně. Jenže ve skutečnosti to představovalo jednu z jeho zbraní. Mohl takto snáze pozorovat lidi, zatímco předstírali, že pro ně neexistuje.

Nakonec mu přece jen pokynuli k ohromným vratům z tepaného železa. Jennings zamžikal, aby ze sebe setřásl opiové přeludy. Vzápětí si však uvědomil, že to není fantazie, nýbrž skutečnost. Okolí sídla se proměnilo v úžasný karneval. Trávníky se hemžily lidmi a zářily barvami, mezi cirkusovými stany a kolotoči pobíhala drobtina a uprostřed toho všeho se motali prodavači s cukrovou vatou a bonbóny. Hlasy všech se ztrácely v dunění varhan. Hudba jako by poháněla

děti vzhůru na dřevěné labutě a růžové koníky. Stál tu také stan věštkyně, před nímž se ve frontě tísnily nejváženější osobnosti celého Londýna. Kolem se volně pásli shetlandští poníci, a objevilo se dokonce i slůně pomalované červenými puntíky, které si bralo burské oříšky od hordy vriskajících děcek. Na každém kroku člověk zakopl o fotografa dychtivě cvakajícího spouští, jenže Jenningsovi tady za snímek nestálo nic. To všechno bylo jen nakašírované pozlátko, které ostatní považovali za skutečnost.

„Co je s tebou, kámo? Došel ti film?“

Oslovil ho Hobie, novinář placený redakcí *News Herald* za přijatý počet řádků, zatímco horečně nabíjel nový film vedle stolku, který se prohýbal pod párky v rohlíku. Jennings se volným krokem přiblížil a jeden popadl do hrsti.

„Spíš čekám, až ho prohlásí za svatého,“ odvětil Jennings opovržlivě.

„Jak to myslíš?“

„Nevím, jestli tady oslavujeme dědice Thornových milionů, anebo jestli sestoupil z nebe sám Ježíš Kristus.“

„Jseš blázen, člověče, jestli téhle šance nevyužiješ. Na podobné místo se hned tak zas nepodíváš.“

„Proč bych se namáhal? Všechno, co potřebuju, si přece můžu koupit od tebe.“

„Rád bys něco exkluzivního, co?“

„A nikdy jinak.“

„No, pak hodně štěstí. Tohle je nejuzavřenější rodina na západ od Monaka.“

Něco exkluzivního. To byl Jenningsův sen. Toužil odhalit tajný vstup do říše rarit. Vzrušení nacházel v tom,

když se snažil vysledovat skutečnost, ne potvrzení společenského statusu, ne důstojnost. Kdyby si tak dokázal připravit cestičku dovnitř – tam se to všechno odehrávalo.

„Hej, chůvo, chůvo!“ křičel v dálce Hobie. „Podívej, tamhle!“ Veškerá společnost se obrátila na ohromný patrový dort, který vyváželi z domu ven na vozíčku.

Chlapcova chůva Chessa měla na sobě kostým klauna. Tvář si nalíčila bílým pudrem a namalovala si přemrštěný červený úsměv. Těšilo ji, že kolem ní tančí fotoreportéři, a polibky přenášela svůj mejkap na dítě.

„Že je nedokáže sfouknout všechny!“ křičeli novináři. „Nechte ho, ať to zkusí!“

Jennings pozvolna pátral očima v davu, až zahlédl tvář „první dámy“, Katherine Thornové. Držela se stranou a kolem úst jí pohrával slabý náznak nespokojenosti. Na zlomek chvíle si sňala masku, Jennings instinktivně zvedl aparát a udělal snímek. Od dortu se vznesla bouře potlesku a Katherine pomalu vykročila vpřed.

„Dejte mu věštit budoucnost!“ zakřičel jakýsi reportér. „Zaveďte ho k věstkyni!“ A celý dav se jako jedno tělo pohnul a unášel chůvu společně se zbožňovaným dítkem přes trávník.

„Já ho tam zavedu,“ rozhodla Katherine a natáhla ruku, když ji mýjeli.

„To přece zvládnou, madam,“ odvětila chůva pohotově.

„Půjdu sama,“ zasmála se Katherine.

V tom okamžiku se střetly pohledem a chůva jí dítě přenechala. Nikdo z těch, kteří se kolem hlučně strkali kupředu, nepostřehl vůbec nic, avšak Jennings drobný incident pozoroval přes záměrný kříž hledáčku. Když se

dav přelil dál, chůva zůstala stát osamocená na pozadí obrovského sídla čnicího do výše. Klaunský převlek jaksi podtrhoval dojem opuštěnosti.

Jennings stiskl spoušť. Dvakrát. Poté se mladá dívka obrátila a odšourala se nazpět do domu.

Před stanem věštkyň Katherine vyzvala reportéry, aby počkali venku. Potom vstoupila a vydechla úlevou, když ji obklopilo náhlé ticho a šero.

„Vítám tě, chlapečku.“

Slova vycházela zpod kápě. Za malým brčálovým stolem sedělo jakési zjevení s tvářemi namalovanými rovněž na zeleno a hlasem se snažilo napodobit čarodějnici. Jakmile na ni Damien pohlédl, ztuhl a pak se rychle vrhl do maminčina náručí.

„Neboj se, Damiene,“ smála se Katherine, „tohle je hodná čarodějnice. Že jsi hodná čarodějnice?“

„Samozřejmě,“ usmívala se věštkyň. „Já ti neublížím.“

„Bude ti věštít budoucnost,“ domlouvala Katherine synovi.

„Přístup blíž,“ poručila věštkyň a mávla na chlapce. „Ukaž mi ruku.“

Ale Damien ruku nezvedl, pevně se držel matky. Věštkyň si tedy nadzvedla gumovou masku a předvedla mu, že je jen nenápadná mladá dívka s docela přátelským úsměvem.

„Podívej. Jsem úplně člověčí. Já tě neukousnu.“

Damien se přestal bát a natáhl ruku. Katherine s ním usedla za stůl pokrytý rozházenými kartami.

„Jakou máš pěknou, jemňounkou ručičku. To tě určitě čeká dobrá, moc dobrá budoucnost.“

Zarazila se a celá zmatená hleděla na ruku.

„Zkusíme tu druhou,“ řekla.

A Damien jí podal i druhou ruku. Dívka si obě prohlížela, zřetelně v rozpacích, jako by stanula před jakousi záhadou.

„Tohle je taky součást rituálu?“ otázala se Katherine.

„Jakživa jsem nic takového neviděla,“ odvětila dívka. „Objíždím oslavy narozenin už tři roky, ale s tímhle jsem se ještě nesetkala.“

„S čím?“

„Podívejte. Nemá žádné papilární linie. Na kůži jsou jenom rýhy a záhyby.“

„Cože?“

Katherine se rovněž podívala Damienovi do dlaně. „Mně přijdou v pořádku,“ namítla.

„Nespálil se někdy?“ zeptala se dívka.

„Samozřejmě že ne.“

„Prohlédněte si svou ruku. Vidíte všechny ty linie? Každý z nás je má odlišné. V nich se odráží naše jedinečnost.“

Rozhostilo se nepříjemné ticho. Dítě si začalo prohlížet ručičky a marně se snažilo pochopit, co se na nich dospělým nelíbí.

„Tak hladounké konečky prstů,“ nevycházela dívka z úžasu. „Počítám, že by po sobě nezanechal vůbec žádné otisky.“

Katherine se naklonila blíž. Uvědomila si, že všemky-ně má pravdu.

„No,“ zasmála se dívka, „jestli někdy vyloupí banku, aspoň ho nechytanou.“

Nedokázala smích zastavit a Katherine si mezitím mlčky a ohromeně prohlížela dětské ručičky.

„Mohla byste mu předpovědět budoucnost, prosím?“
pronesla Katherine přiškrceně.

„Jistě.“

„Proto jsme sem vlastně přišli.“

Avšak v okamžiku, kdy se dívka sklonila k Damienově ruce, vyrušil je hlas zvenčí. Byla to Chessa, chůva. Křičela zdálky.

„Damienne. Damienne!“ volala. „Pojď ven! Mám pro tebe překvapení!“

Věstkyně se zarazila, stejně jako Katherine zaslechla v tom hlase zvláštní přídech zoufalství.

„Damienne! Musíš ven, pojď se mrknout, co pro tebe udělám!“

Katherine s Damienem v náručí vyběhla ze stanu a strnula, pohled upřený vzhůru k domu. Nahoře na střeše stála Chessa a držela silné lano, které natahovala nad hlavu, aby dala najevo, že ho má omotané kolem krku. Tvářila se vesele. Dole se už začínal sbíhat dav. Lidé se trochu rozpačitě smáli a vyčkávali, co se bude dít, poněvadž malý klaun pokročil až k okraji a předpažil, jako by se chystal ke skoku do bazénu.

„Koukni na mě, Damienne,“ zakřičela. „To dělám jenom pro tebe!“

Jediný krůček a zřítela se ze střechy. Když tělo urazilo délku lana, prudce to jím škublo vzhůru a pak už jen zplihle viselo. Mlčky. Mrtvě.

Dav na trávníku zděšeně zmlkl. Drobné tělíčko se mírně houpalo v rytmu valčíku, který se nesl od kolotočů. A pak se ozval výkřik. Byla to Katherine. Museli na ni být čtyři, aby ji utišili a odvedli do domu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Omen: Ďáblové znamení*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.